

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa P. S.A. w W.
przeciwko B. M. L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 września 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 7200 (siedem tysięcy dwieście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie

i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - stanowią podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwana B. M. L. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 września 2015 r. wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., tj. występowaniu w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Powyższych wymagań nie spełnia zagadnienie prawne zarysowane przez skarżącą na tle wykładni art. 11 k.p.c. Przedstawione w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne było już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (por. orzeczenie z dnia 18 marca 1961 r., I CR 244/60, OSNC 1962, nr 4, poz. 135 oraz uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1965 r., III PO 31/64, OSNC 1966, nr 2, poz. 13). Skarga kasacyjna nie zawiera przekonujących argumentów, które uzasadniałyby ponowną analizę tego zagadnienia przez Sąd Najwyższy. Zmiana stanu prawnego, który nastąpił po wydaniu powołanych orzeczeń, nie miała takiego charakteru, aby uzasadniała inne rozwiązanie przedstawionego zagadnienia.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania, na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99, 108 § 1, 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 21 w zw. z § 15 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

jw